

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/32/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200136
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:2018200136.4

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej /sudca spravodajca/ a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobkyne: A.. P. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. Č.. XXX, XXX XX P., právne zastúpenej: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Dobšinského 12, 811 05 Bratislava, IČO: 47 238 232, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 35570-2/2018-BA zo dňa 19. marca 2018, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 48Sa/10/2018-73 zo dňa 12. novembra 2018, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave, č.k. 48Sa/10/2018-73 zo dňa 12. novembra 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 48Sa/10/2018-73 zo dňa 12. novembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej č. 35570-2/2018-BA zo dňa 19. marca 2018, ktorým podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon“) zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Dunajská Streda č. 8739-1/2018-DS zo dňa 11. januára 2018, podľa ktorého žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnnej osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 29.02.2008, ale zaniklo až dňa 30.06.2010. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni bola náhrada účelne vynaložených trov konania priznaná v plnom rozsahu.

2. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobkyňa bola na základe rozhodnutia Slovenskej lekárskej komory č. L1A/TT/0337/05 od 19.10.2005 do 02.03.2015 držiteľkou licencie L1A. Žalobkyňa dňa 29.02.2008 podala Sociálnej poisťovni, pobočka Dunajská Streda Registračný

list FO - odhlášku s dátumom zániku poistenia ku dňu 29.02.2008. Obsahom administratívneho spisu bolo tiež preukázané, že žalobkyňa v roku 2007 dosiahla príjmy z podnikania vo výške 37 144,06 eur (1 119 002,00 SKK) a v roku 2008 dosiahla príjmy z podnikania vo výške 10 502,26 eur (316 391,00 SKK). Pokiaľ žalovaná tak v rozhodnutí, ako aj vo vyjadrení k správnej žalobe tvrdí, že žalobkyňa podala dňa 8. apríla 2009 dodatočné daňové priznanie k dani z príjmov za rok 2008, kde uviedla príjem z podnikania vo výške 10 632,74 eur (320 322,00 SKK), táto skutočnosť nie je obsahom administratívneho spisu preukázaná, nakoľko dodatočné daňové priznanie sa v administratívnom spise nenachádza, napriek tomu, že ho mala žalobkyňa na základe výzvy Sociálnej poisťovne, pobočka Dunajská Streda predložiť.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 5 citovaného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2010, § 14 ods.1 písm. b/ citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2010, § 21 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom od 1. januára 2008 do 31. decembra 2010, § 21 ods. 4 písm. b) v znení účinnom do 31.12.2010, § 184 ods. 8, § 185 ods. 4 a ust. § 195 ods. 3 citovaného zákona, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach, za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa prvej hlavy tretej časti S.s.p. a dospel k záveru o dôvodnosti žaloby.

4. Krajský súd považoval medzi účastníkmi za sporné, či žalobkyni dňom 29. februára 2008 zanikla povinná účasť na sociálnom poistení t.j. na povinnom nemocenskom poistení a povinnom dôchodkovom poistení. Na strane druhej v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa disponovala od 19.10.2005 do 02.03.2015 licenciou L1A, ktorá bola vydaná Slovenskou lekárskou komorou č. L1A/TT/0337/05. Rovnako v správnom súdnom konaní nebolo sporné, že na základe rozhodnutia Trnavského samosprávneho kraja č. j. TA/2006/3275 z 3. augusta 2006 žalobkyňa prevádzkovala zdravotnícke zariadenie v odbore pediatria s miestom výkonu činnosti ObZS Zlaté Klasy, Poštová č. 2, ktoré bolo dňom 29.2.2008 zrušené rozhodnutím TSK č. j. TA/2008/439 z 10. januára 2008. Týmto rozhodnutím bolo súčasne vyhovievané žiadosti spoločnosti LYDI, s.r.o. zastúpenej konateľom MUDr. Lýdiou Kilárovou o vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia - v ambulancii kategórii lekárov v špecializovanom odbore - pediatria od 1. marca 2008 s miestom prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia - ObZS Poštová č. 2, Zlaté Klasy. Rovnako nebolo medzi účastníkmi konania sporné, že žalobkyňa licenciu L1A nikdy nevyužívala a nemala z nej žiadne príjmy, pretože tieto skutočnosti žalovaná, napriek tvrdeniu žalobkyne, nerozporovala.

5. Krajský súd súhlasil s argumentáciou žalovanej, že licencia L1A je potrebná na výkon zdravotníckej praxe (§ 68 ods. 1 písm. a/) u iného poskytovateľa zdravotníckej starostlivosti, ktorý má povolenie alebo na výkon zdravotníckej praxe na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení (§ 10 ods. 1 a 2 zákona č. 578/2004 Z. z.) a považuje sa za oprávnenie, na základe ktorého bola žalobkyňa oprávnená vykonávať zárobkovú činnosť (§ 5 písm. c/ zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.12.2010). Súčasne však zastával názor, ktorý zdieľa aj sama žalovaná a to, že vznik povinného sociálneho poistenia SZČO vždy závisel a závisí od dosiahnutých príjmov v rozhodnom období. Teda závisí od zárobkovej činnosti SZČO. Vychádzajúc z uvedeného krajský súd vyhodnocoval povinnú účasť žalobkyne na sociálnom poistení posudzovaním dvoch relevantných skutočností, po prvé - existencia licencie L1A súbežne s povolením na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (na ktoré sa vyžaduje licencia L1B), a po druhé - žalobkyňa nikdy nevykonávala zárobkovú činnosť na základe licencie L1A. Inak povedané, žalobkyňa mala príjmy výlučne z prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia na základe povolenia Trnavského samosprávneho kraja č. j. TA/2006/3275 z 3. augusta 2006. Táto skutočnosť nebola zo strany žalovanej rozporovaná, avšak žalovaná ju vyhodnotila ako irelevantnú argumentujúc tým, že zákon o sociálnom poistení presne stanovuje podmienky, kedy SZČO vzniká a zaniká povinné nemocenské a dôchodkové poistenie, pričom na tento účel nie je rozhodujúce na základe akého oprávnenia žalobkyňa dosahovala príjem, ale len skutočnosť, že príjem dosiahla ako SZČO.

6. Krajský súd v tejto súvislosti zastával názor, že zákon o sociálnom poistení explicitne neupravoval a ani neupravuje situáciu, keď fyzická osoba disponovala dvomi oprávneniami na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu, príjem mala len z činnosti, ktorá bola vykonávaná výlučne na základe jedného z nich a oprávnenie, z ktorého fyzická osoba dosahovala príjem zaniklo, tak ako v posudzovanom prípade. Zákon o sociálnom poistení v znení do 31. decembra 2010 v § 21 ods. 4 písm. b) ustanovoval, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniká vždy samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. b) a c) dňom zániku týchto oprávnení, a samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. c) odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak od tohto dňa podľa svojho vyhlásenia nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c). V danom prípade žalobkyňa nepotrebovala licenciu L1A na výkon činností, ktoré vykonávala v pracovnoprávnom vzťahu. Pokiaľ aj žalobkyňa mala vydanú licenciu L1A na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, ktorá jej podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení zakladala status SZČO, účasť na sociálnom poistení jej toto zakladať nemohlo, a to z dôvodu, že týmto oprávnením (licenciou L1A) nikdy nevykonávala zárobkovú činnosť. Inak povedané nemala z neho príjem, ktorý by sa na účely povinného nemocenského a dôchodkového poistenia posudzoval podľa § 21 ods. 1. Preto po zániku povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, z ktorého ako SZČO výlučne dosahovala príjem, jej účasť na povinnom nemocenskom a dôchodkovom poistení nemohla iba na základe formálnej existencie tejto licencie pokračovať. Pokiaľ by to tak bolo, priečilo by sa to účelu zákona, ktorý povinné nemocenské a dôchodkové poistenie kumulatívne viaže na dve zákonné podmienky a to status SZČO a s tým spojený výkon zárobkovej činnosti, ktorý však žalobkyni z licencie L1A nikdy neplynul.

7. Krajský súd v súvislosti s výkladom zákona o sociálnom poistení, ktorý sa vo vzťahu k určení statusu SZČO mení pomerne často, pričom tieto zmeny odrážajú najmä aktuálnu rozhodovaciu prax správnych súdov a Ústavného súdu SR (napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 63/2012 z 23.02.2013, ktorý sa týkal obdobného, aj keď nie skutkovo totožného problému s účasťou na sociálnom poistení advokátov) ako i rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 295/2017.

8. Krajský súd, vychádzajúc, z citovaných rozhodnutí ústavného súdu sa priklonil k teleologickému výkladu citovaných ustanovení § 5 písm. c) a § 21 ods. 1 a 4 písm. b) zákona o sociálnom poistení a vyhodnotil právne posúdenie veci žalovanou za formálne a neudržateľné, pretože sa tým, podľa názoru správneho súdu, potiera samotný účel zákona o sociálnom poistení, ktorým je viazať účasť na sociálnom poistení na určitý dosiahnutý príjem zo zárobkovej činnosti. V konaní, ako už bolo vyššie uvedené, je nesporné, že žalobkyňa dosahovala príjem výlučne na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, na základe ktorého bola tiež oprávnená dosahovať príjem, a licenciu L1A nevyužívala. Je pravdou, že zákon o sociálnom poistení nerozlišuje na účely účasti na sociálnom poistení príjem, ktorý fyzická osoba môže dosiahnuť z viacerých oprávnení, avšak vychádzajúc zo systematického výkladu zákona, samotný status SZČO automaticky účasť na sociálnom poistení nezakladá. Preto krajský súd ustanovenie § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v danom prípade vykladal tak, že pokiaľ fyzická osoba disponuje súčasne dvoma oprávneniami, ktoré jej zakladali status SZČO, účasť na povinnom nemocenskom a dôchodkovom poistení podľa § 21 ods. 1 sa posudzuje osobitne vo vzťahu ku každému oprávneniu, ak oprávnenie, na základe ktorého sa výlučne dosahoval príjem zaniklo. Poukázal na to, že uvedený právny názor je podporený aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžso/20/2011 z 15. decembra 2011, ktoré bolo publikované aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 4/2012 pod č. 72, v ktorom najvyšší súd zastal právny názor, že pri posudzovaní príjmov podľa § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení je potrebné prihliadať len na tie príjmy z podnikania, ktoré vyplynuli z podnikateľskej činnosti posudzovaného statusu samostatne zárobkovo činnnej osoby. Pre posudzovaný prípad to konkrétne znamená, že žalovaná mala na účely rozhodnutia o povinnej účasti žalobkyni posudzovať príjmy žalobkyne výlučne vo vzťahu k licencií L1A.

9. Za nespornú považoval krajský súd v správnom súdnom konaní skutočnosť, že žalobkyňa v priebehu prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia v odbore pediatria a ani po 29.02.2008 nevykonávala na základe licencie L1A činnosť, z ktorej by jej plynuli príjmy z podnikania a inej

zárobkovej činnosti podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona o dani z príjmov. Práve s poukazom na túto rozhodnú skutočnosť krajský súd zastával názor, že iba formálne držanie licencie L1A žalobkyňou aj po 29.02.2008 nemôže napĺňať materiálnu podmienku na to, aby žalobkyňa bola aj po zániku prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia, výlučne z ktorého dosahovala príjmy posudzované na účely sociálneho poistenia, účastná na sociálnom poistení. Z uvedeného dôvodu krajský súd uzavrel, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie v prípade žalobkyne zaniklo k 29.02.2008, teda dňom zrušenia rozhodnutia o povolení prevádzkovať zdravotnícke zariadenie, pretože výlučne na jeho základe žalobkyňa dosahovala príjem na účely zákona o sociálnom poistení. Pokiaľ by súd pripustil, že iba formálna dispozícia žalobkyne licenciou L1A bez akéhokoľvek príjmu, ktorý by z jej využitia plynul, by zakladal účasť na sociálnom poistení, došlo by k popretiu účelu zákona, ktorý, ako už bolo viackrát uvedené účasť na sociálnom poistení spája nielen so statusom SZČO, ale aj s dosiahnutým príjmom (§ 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení). Alebo inak ešte povedané, žalobkyňa účasť na sociálnom poistení na základe licencie L1A z dôvodu nedosiahnutia zákonom požadovaného príjmu nikdy podľa § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení nevznikla a preto táto účasť logicky nemohla kontinuálne pokračovať aj po 29.02.2008, výlučne na základe príjmu dosahovaného prevádzkovaním zdravotníckeho zariadenia. Takýto záver je neutržateľný, v rozpore s účelom zákona o sociálnom poistení a je dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia.

10. K namietaným procesným pochybeniam krajský súd uviedol, že zákon o sociálnom poistení neukladá Sociálnej poisťovni lehotu, v ktorej je povinná rozhodnúť o vzniku, zániku alebo prerušení sociálneho poistenia v sporných prípadoch, a preto námietka žalobkyne ohľadom oneskoreného rozhodovania Sociálnej poisťovne nepovažoval za dôvodnú. Rovnako sa krajský súd nestotožnil s námietkou žalobkyne, že v danej veci sa rozhodlo o zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia vyznačením v spise, čo by znamenalo, že v danej veci už bolo právoplatne rozhodnuté, inak povedané, že existuje prekážka *res iudicata*. V zmysle zákona o sociálnom poistení, Sociálna poisťovňa vydáva rozhodnutie v nedávkových konaniach iba v sporných prípadoch, to znamená, že potvrdenie Registračného listu FO nemožno automaticky považovať za rozhodnutie vydané vyznačením v spise. Navyše Sociálna poisťovňa do predloženia licencie L1A Slovenskou lekárskou komorou nepovažovala vec za sporný prípad, pričom až keď získala informáciu, že žalobkyňa je držiteľkou licencie L1A rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o sociálnom poistení a teda sa v danom prípade nejedná o rozhodnutie vydané v rámci obnovy konania.

11. Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobkyňa poukazovala na skutočnosť, že Sociálna poisťovňa ju neupovedomila o začatí predmetného nedávkového konania a neposkytla jej príležitosť vyjadriť sa k začatému konaniu, čím jej v podstate znemožnila vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy krajský súd uviedol, že je pravdou, že nedávkové konanie sa môže začať buď na základe písomnej žiadosti účastníka konania alebo z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne (§ 184 ods. 8 zákona o sociálnom poistení) a konanie, ktoré sa začína na podnet organizačnej zložky Sociálnej poisťovne, je začaté odo dňa, keď príslušná organizačná zložka Sociálnej poisťovne urobila voči účastníkovi konania prvý úkon (§ 185 ods. 4 zákona o sociálnom poistení) a za tento úkon možno teoreticky považovať aj doručenie rozhodnutia. Žalovaná na podporu správnosti svojho postupu citovala z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžso/20/2010 zo dňa 24.2.2011, v ktorom najvyšší súd zastal právny názor, že zákon o sociálnom poistení nekonkretizuje prvý úkon v konaní a preto sa zaň môže považovať aj doručenie rozhodnutia, ak Sociálna poisťovňa disponovala potrebnými a dostatočnými podkladmi, a rovnako, že Sociálna poisťovňa nemá povinnosť pred vydaním rozhodnutia dať účastníkovi konania možnosť sa vyjadriť k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia. Vo vzťahu k citovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR krajský súd zastával názor, že toto je na daný, konkrétny prípad nepoužiteľné, pretože ide o skutkovo neporovnateľné situácie. Preskúmané konanie je špecifické práve tým, že ide o sporný zánik sociálneho poistenia, k vydaniu rozhodnutia došlo takmer po uplynutí desiatich rokov a navyše za okolností, keď žalobkyňa mala za to, že jej status SZČO vrátane povinnej účasti v sociálnom poistení zanikol dňa 29.02.2008. V danom prípade, je však obsahom administratívneho spisu preukázané, že Sociálna poisťovňa, pobočka Dunajská Streda so žalobkyňou komunikovala a vyzývala ju na predloženie konkrétnych dokladov, pričom žalobkyňa všetky požadované doklady nepredložila a následne bolo vydané prvostupňové rozhodnutie. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že Sociálna poisťovňa, pobočka Dunajská Streda

žalobkyňu písomne informovala, že ide o vec prešetrenia povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia do 30.06.2010 a preto bolo na žalobkyňu, aby na základe týchto výziev so Sociálnou poisťovňou, pobočka Dunajská Streda aktívne a riadne komunikovala. Z uvedeného dôvodu zastal krajský súd názor, že v danom konkrétnom konaní nedošlo k porušeniu zásady súčinnosti podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, pričom žalobkyňu bola poskytnutá možnosť predkladať Sociálnej poisťovni, pobočka Dunajská Streda potrebné podklady. Z uvedeného dôvodu správny súd vyhodnotil túto námietku za nedôvodnú.

12. K rozhodnutiam správnych súdov, ktoré citovala tak žalobkyňa ako aj žalovaná krajský súd uviedol, že síce ide o právoplatné rozhodnutia správnych súdov, avšak ani v jednom prípade sa nejedná o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý ako vrcholný súdny orgán vo veciach správneho súdnictva zabezpečuje jednotu a zákonnosť rozhodovania, či už prostredníctvom stanovísk k rozhodovacej činnosti správnych súdov (§ 20 S.s.p.) alebo prostredníctvom rozhodovania veľkého senátu. (§ 22 S.s.p.) V tejto súvislosti dodal, že súčasná rozhodovacia činnosť vecne príslušných správnych súdov (krajských súdov) v skutkovo obdobných veciach týkajúcich sa povinnej účasti lekárov na sociálnom poistení nie je jednotná, ktorá skutočnosť je tak žalobkyňu ako aj žalovanej nesporne známa, a preto až rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa bude týkať tejto problematiky resp. v prípade odlišného právneho názoru aj v rámci senátov najvyššieho súdu k predostretému právnomu posúdeniu veci, až rozhodnutie veľkého senátu bude mať povahu ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, ktorá bude pre správne súdy určujúca. Za danej situácie sa správny súd priklonil a to z dôvodov uvedených v bodoch 52 a 53 rozsudku k právnomu názoru, výsledkom ktorého je zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovanej.

13. S poukazom na vyššie uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovanej č. 35570-2/2018-BA z 19.marca 2018 zrušil vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

II.

Kasačná sťažnosť žalovanej proti rozsudku krajského súdu

14. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p) Navrhovala, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu sp. zn. 48Sa/10/2018 zo dňa 12. novembra 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Žalovaná nesúhlasila s právnym názorom prezentovaným v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu a tento považovala za nesprávny, pričom i naďalej zastávala názor, že žalobkyňu, ktorá bola v spornom období držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A/TT/0337/05) nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie SZČO dňa 29. februára 2008, ale zaniklo dňa 30. júna 2010.

16. Uviedla, že priamo zo zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyplýva, že držiteľ licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) (§68 ods. 1 písm. a) je oprávnený vykonávať zdravotnícke povolanie (§3 ods. 4 písm. c) a poskytovať zdravotnú starostlivosť (§4 písm. b) v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení (§10 ods. 2) a dosahovať príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 zák. č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov.

17. Žalovaná nesúhlasila s názorom krajského súdu, že účasť na povinnom nemocenskom a povinnom dôchodkovom poistení sa za predpokladu, že fyzická osoba disponuje dvoma oprávneniami na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu, posudzuje osobitne vo vzťahu ku každému oprávneniu. Poukázala na to, že ust. § 21 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. neupravuje vznik, resp. zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia osobitne vo vzťahu ku každému oprávneniu, ktoré zakladá fyzickej osobe status samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2010. Predmetné ustanovenie sa nesmie podľa žalovanej

vykladať izolovane. Zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2010 jednoznačne ustanovuje, že pri posudzovaní splnenia podmienky výšky dosiahnutého príjmu z podnikania a z inej samostatne zárobkovej činnosti podľa ust. § 21 ods. 1 sa vychádza zo súčtu príjmov z podnikania (§6 ods. 1 zák. č. 595/2003 Z. z. v znení) a príjmov z inej samostatnej zárobkovej činnosti (§6 ods. 2 zák. č. 595/2003 Z. z. v znení) t. j. zo súčtu hrubých príjmov z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnutých za sledované obdobie. (za príslušné zdaňovacie obdobie, t.j. za predchádzajúci kalendárny rok) Okrem uvedenej systematickej interpretácii je pri logickej potrebné, podľa žalovanej, prihliadať na aj na princíp logického výkladu právnej normy lege non distinguente nec nostrum est distinguere t.j. nerozlišuje sa to, čo zákon sám nerozlišuje. V súlade s uvedeným zastávala žalovaná názor, že zákon č. 461/2003 v znení účinnom do 31. decembra 2010 v ust. § 21 ods. 1 upravuje príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 v znení alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou bez toho aby rozlišoval na základe akého oprávnenia bol daný príjem dosiahnutý. Rozhodujúca je len tá skutočnosť, že fyzická osoba, ktorá spĺňa právnu definíciu samostatne zárobkovo činnnej osoby na účely sociálneho poistenia, dosiahla v rozhodujúcom roku príjem podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 zák. č. 595/2003 Z. z.

18. Žalovaná zotrvala na právnom názore, že žalobkyni po zrušení povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia Trnavským samosprávnym krajom dňom 29. februára 2008 nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osoby vzhľadom na skutočnosť, že bola naďalej držiteľom oprávnenia na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu, t. j. licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe L1A, ktorá žalobkyni zakladala status samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa § 5 písm. c) zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2010 a zároveň v rozhodujúcom období, t. j. v roku 2006, 2007 ako aj v roku 2008 dosiahla z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti príjem, ktorý prekročil zákonom stanovenú hranicu. Povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie žalobkyni zaniklo podľa ust. § 21 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. až dňa 30. júna 2010, vzhľadom na to, že v rozhodujúcom období, t. j. v roku 2009 dosiahla z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti príjem, ktorý prekročil zákonom stanovenú hranicu. Žalobkyňa formálnu aj materiálnu rovinu oprávnenia splnila. Prípadné rozhodnutie držiteľa licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe fakticky nevyužívať túto licenciu pre účely zárobkovej činnosti, nemá pre kvalitatívnu stránku statusu SZČO právnu relevanciu.

19. Žalovaná skonštatovala, že právo sociálneho zabezpečenia patrí do oblasti verejného práva, v ktorom sú právne normy kogentného charakteru, a preto je povinná striktnie dodržiavať ustanovenia zák. č. 461/2003 Z.z. vo vzťahu ku všetkým účastníkom právnych vzťahov sociálneho zabezpečenia tak, aby nedošlo k diskriminácii určitej skupiny, resp. jednotlivcov ktorí sú účastníkmi týchto právnych vzťahov.

20. So zreteľom na uvedené sa žalovaná naďalej pridrižovala právneho názoru prezentovaného aj v rozhodnutí č. 35570-2/2018-BA zo dňa 19.03.2018, ktorého zákonnosť krajský súd preskúmaval, ako aj vo vyjadrení k správnej žalobe a to, že žalobkyni nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osoby dňa 29.februára 2008, ale zaniklo dňa 30.júna 2010.

III.

Vyjadrenie žalobkyne ku kasačnej sťažnosti žalovanej

21. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej vyjadrila podaním z 13.02.2019. Žalobkyňa poukázala na to, že zákonodarca účasť osoby na povinnom sociálnom poistení viaže na kumulatívne splnenie dvoch podmienok a to je status SZČO a výkon zárobkovej činnosti, ktorý žalobkyni z licencie L1A neplynul. Uviedla, že žalovaná v konaní nepreukázala, že žalobkyňa po 31.03.2006 dosahovala príjmy ako SZČO. V tejto súvislosti upriamila pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 426/2012, podľa ktorého pri výklade pojmov podľa § 5 a § 21 ods. 4 zák. o sociálnom poistení je potrebné uprednostniť výklad materiálny. Mala za to, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe oprávňuje držiteľa na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolání lekár, avšak licencia

nezakladá štatút SZČO. Žalobkyňa nikdy nevykonávala samostatnú zdravotnícku prax v povolani lekára na základe licencie SLK na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Vytýkala žalovanej, že vôbec nevzala do úvahy, že samostatnou zdravotníckou praxou sa rozumie poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia.

22. Žalobkyňa súhlasila s tým, že prihláška alebo odhláška zo sociálneho poistenia sama osebe nemôže zakladať vznik alebo zánik povinnej účasti na sociálnom poistení, nakoľko tieto nastávajú priamo zo zákona. V nadväznosti na uvedené však mala za to, že je povinnosťou žalovanej skúmať, či prihláška alebo odhláška je dôvodná (či odhláškou je preukázaný skutkový stav, ktorý má následok zánik poistenia) a rozhodnúť o tom. Nepovažovala za pravdivé tvrdenie žalovanej, že neexistuje rozhodnutie o zániku poistenia žalobkyne ku dňu 29.02.2008. Na základe žalobkyňou podanej odhlášky, po ktorej preskúmaní dospela príslušná pobočka Sociálnej poisťovne k záveru, že sú naplnené podmienky zániku poistenia, bolo vyznačením v spise rozhodnuté o zániku poistenia k 29.02.2008.

23. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa žiadala, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

24. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zák. č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva.

25. Podľa ust. § 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z. z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021.

26. Podľa ust. § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z. z., výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

27. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. h) v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 S.s.p), kasačnú sťažnosť žalovanej prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej je dôvodná.

28. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 48Sa/10/2018-73 zo dňa 12. novembra 2018, ktorým krajský súd rozhodnutie žalovanej č. 35570-2/2018-BA zo dňa 19.03.2018 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

29. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu.

30. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej č. 35570-2/2018-BA zo dňa 19.03.2018, ktorým podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Dunajská Streda č. 8739-1/2018-DS zo dňa 11. januára 2018, podľa ktorého žalobkyňa ako samostatne zárobkovo činná osoba nezískala povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 29.02.2008, ale zaniklo až dňa 30.06.2010

31. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho,

aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdництва je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 S.s.p.). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 S.s.p.). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 S.s.p.). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 S.s.p.).

32. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

33. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite nepostupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, napadnutého žalobou, nevykonal v súlade s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 461/2003 Z. z. v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 578/2004 Z. z., postupom podľa Správneho súdneho poriadku, z ktorých dôvodov kasačný súd považoval právny záver správneho súdu o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovanej za nesprávny.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

34. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

35. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

36. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

37. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

38. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej a právnej úpravy zákona o sociálnom poistení kasačný súd zistil, že medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné, či žalobkyni ako samostatne zárobkovo činné osobe zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 30. júna 2010 a nie 29. februára 2008. Kasačný súd túto spornú otázku považoval za zásadnú, a preto predovšetkým na ňu zameral svoju pozornosť.

39. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov ako i právneho záveru Veľkého senátu formulovaného v jeho rozhodnutí sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020, ktorý je pre senáty najvyššieho správneho súdu záväzný, postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k opačnému záveru ako krajský súd. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalovanej vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami žalovanej uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na ust. § 462 ods. 1 S.s.p. dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zrušiť.

40. Otázkou postavenia (statusu) lekára ako samostatne zárobkovo činné osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. z dôvodu, že bol držiteľom licencie L1A sa zaoberal a dal na ňu odpoveď Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020. Ústavná sťažnosť proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu bola odmietnutá Ústavným súdom Slovenskej republiky uznesením č. k. IV.ÚS 610/2021-22 zo dňa 30.11.2021.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020 k otázke statusu samostatne zárobkovo činné osoby na základe oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom do 31.12.2010 citujúc § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2010, § 3 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 10 ods. 1, 2 zákona č. 578/2004 Z. z., § 68 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., konštatoval: .....“ Zákonodarca už v ustanovení § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z. rozlišuje u lekárov medzi výkonom zdravotníckeho povolania na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia alebo povolenia vydaného podľa osobitného predpisu [písm. b)] a na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [písm. c)].

Jednou z podmienok na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie) právnickej osobe, napr. spoločnosti s ručením obmedzeným [§ 12 ods. 3 písm. a) zákona

č. 578/2004 Z. z.] je, že právnická osoba má určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti odborného zástupcu [§ 68 ods. 1 písm. c)], teda s tzv. licenciou LIC.

Jednou z podmienok na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie) fyzickej osobe [§ 12 ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.] je licencia L1B, t. j. licencia na výkon zdravotníckeho povolania [§ 68 ods. 1 písm. b)].

Pojem „povolenie“, uvedený v § 4 písm. a) bod 1. a § 11 zákona č. 578/2004 Z. z. je potrebné vykladať v kontexte s ustanovením § 3 ods. 4 písm. b) tohto zákona, teda tak, že pod povolením sa rozumie povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulantnej zdravotnej starostlivosti, ústavnej zdravotnej starostlivosti). Povolenie príslušný orgán vydá fyzickej osobe, ak má licenciou na výkon zdravotníckeho povolania, tzv. licencia L1B [§ 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.] a právnickej osobe, ak má určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti odborného zástupcu v tom povolaní, v ktorom má poskytovateľ prevažne poskytovať zdravotnú starostlivosť - tzv. licenciou LIC [§ 12 ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. (ďalej aj „licencia L1A“) nie je podmienkou na vydanie povolenia podľa § 12 zákona č. 578/2004 Z. z. Ide o licenciou, ktorá nie je žiadnym spôsobom viazaná na povinnosť držby licencie L1B alebo LIC, súčasne však držba licencie L1A nevyklučuje, aby lekár bol držiteľom aj licencií L1B a LIC.

Veľký senát sa stotožňuje s názorom, že licencia L1A oprávňuje lekára vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste, a že lekár - držiteľ licencie L1A je oprávnený bez ďalšieho povolenia alebo súhlasu akéhokoľvek orgánu poskytovať zdravotnú starostlivosť. Iba na jeho vôli je ponechané, či uvedenú licenciou bude aj využívať, a teda, či bude uzatvárať dohody/zmluvy o výkone zdravotnej starostlivosti s inými prevádzkovateľmi zdravotníckych zariadení, a vybrať si, v ktorom zdravotníckom zariadení, resp. inom mieste (napr. v byte chorého, v inom prirodzenom sociálnom prostredí osoby, ktorá vyžaduje poskytovanie zdravotnej starostlivosti) bude zdravotnú starostlivosť poskytovať. V prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti na základe licencie L1A ide o tzv. „návštevnú službu“. Samotná skutočnosť, že prevádzkovateľ zdravotníckeho zariadenia, s ktorým lekár - držiteľ licencie L1A uzatvára dohodu/zmluvu, je povinný splňať podmienky ustanovené zákonom, medzi ktoré patrí aj vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia s oprávnením na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe lekára - držiteľa licencie L1A nijako nesúvisí. Povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia sa viaže výlučne na osobu prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Zánikom povolenia neprestane lekár, ktorý je držiteľom licencie L1A, splňať podmienky pre vydanie tohto druhu licencie. Splnenie predpokladov pre vydanie licencie L1A lekárom nie je naviazané na vydanie povolenia prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Skutočnosť, že lekár-držiteľ licencie L1A uzatvára súkromné zmluvy/dohody s prevádzkovateľom zariadenia, ktorý má vydané povolenie, nemožno chápať ako podmienku oprávnenia na výkon zdravotníckej praxe. Podmienky na výkon samostatnej zdravotníckej praxe musí lekár splniť na to, aby mu licencia L1A bola vydaná (pred vydaním licencie L1A). Zmluvu/dohodu s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia uzatvára následne, po tom, čo splňa podmienky na výkon zdravotníckej praxe, teda po vydaní licencie L1A.

Veľký senát sa stotožňuje s názorom senátu 9S, že pod pojmom oprávnenie na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2010 je potrebné rozumieť povolenie, súhlas s vykonávaním určitej činnosti, ktoré vydáva Slovenská lekárska komora po tom, čo zistí, že lekár splňa odborné a iné zákonom ustanovené predpoklady na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe. Skutočnosť, že lekár na základe tohto povolenia, súhlasu s výkonom činnosti (licencie L1A) môže uzatvárať dohody/zmluvy, od ktorých závisí, kde takúto činnosť bude vykonávať, na existenciu povolania udeleného lekárskou komorou, vplyv nemá. Po splnení zákonných podmienok je iba na vôli držiteľa oprávnenia, akým spôsobom a kde bude výkon činnosti realizovať, pričom zo strany verejnej moci u držiteľa licencie L1A žiadny ďalší úkon (napr. povolenie vykonávať činnosť u konkrétneho poskytovateľa, registráciu a pod.) nie je potrebný. Licenciu L1A nepotrebuje lekár v pracovnom pomere u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Na výkon povolania lekára v pracovnom pomere Slovenska lekárska komora vydáva licenciou L1B. Ak sa lekár rozhodne poskytovať zdravotnú starostlivosť ako fyzická osoba - podnikateľ vo svojom mene a na svoj účet vo vlastnom zdravotníckom zariadení [§ 4 písm. a) bod. 1 zákona č. 578/2004 Z. z.], v takom prípade je licencia L1B predpokladom na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr.

ambulancie), ktoré vydáva ministerstvo alebo samosprávny kraj. Licencia L1B teda sama o sebe nie je oprávnením na vykonávanie činnosti, ktoré predpokladá ustanovenie § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2010 - takým oprávnením sa stáva len v spojení s povolením lekára - fyzickej osoby na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulancie). Pokiaľ si lekár na účely poskytovania zdravotnej starostlivosti založí spoločnosť s ručením obmedzeným, v takom prípade licencia L1C - licencia na výkon činnosti odborného zástupcu zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárom, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z., je predpokladom na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia touto právnickou osobou. Je iba na vôľu lekára, či popri žiadosti o vydanie licencie L1B, požiada aj o vydanie licencie L1A, a či sa rozhodne využiť obe licencie a poskytovať zdravotnú starostlivosť na základe oboch licencií. Držba licencie L1B ani vstup jej držiteľa do pracovného pomeru s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia však nemá žiaden vplyv na právo držiteľa licencie L1A ďalej vykonávať samostatnú zdravotnícku prácu. Licencia L1C nie je oprávnením na vykonávanie činnosti, ktoré predpokladá ustanovenie § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. Ani držba licencie L1C nie je dôvodom zániku licencie L1A, a nie je ani prekážkou toho, aby lekár využíval aj licenciu L1A. Licencie môže Lekárska komora dočasne pozastaviť alebo zrušiť z dôvodov a v rozsahu podľa § 73 a § 74 zákona č. 578/2004 Z. z. Veľký senát sa z vyššie uvedených dôvodov stotožnil s názorom senátu 9S, že v prípade držiteľov licencií L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od vôle držiteľa licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prácu, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že držiteľ licencie L1A uvedenú licenciu nevyužíva, neznamena reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia. Vzhľadom na uvedené držiteľ licencie L1A má postavenie (status) samostatne zárobkovo činné osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z.“

42. Z uvedených dôvodov Veľký senát v konaní vedenom pod sp. zn. 1Vs/3/2019 dospel k záveru, že je potrebné sa odchyliť od záveru Veľkého senátu vo veci sp.zn. 1Vs/1/2019. Na prvú otázku, teda „či licencia L1A vydaná lekárovi na výkon samostatnej zdravotníckej praxe podľa § 10 ods. 2 zákona č. 548/2004 Z. z. má alebo nemá charakter oprávnenia na výkon činnosti predpokladaného v § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z.“, uvádza nasledovnú odpoveď:

Licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely zákona o sociálnom poistení. Vykonávanie zdravotníckeho povolania v pracovnoprávnom vzťahu lekárom, ktorý je držiteľom licencie L1B a ktorý je súčasne stále držiteľom licencie L1A, nie je prekážkou možnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť aj na základe licencie L1A, a teda nie je dôvodom, aby držiteľ licencie L1A nebol považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z.“

43. Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku č. k. 1Vs 3/2019, zo dňa 24. novembra 2020 k otázke zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia z titulu oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom do 31.12.2010, citujúc § 14 ods. 1 písm. b/, § 21 ods. 1, 3, § 227 ods. 2, písm. a/, § 228 ods.1, 2, 3, 7, § 233 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z., konštatoval: .....“Status samostatne zárobkovo činné osoby (ďalej aj „SZČO“) na základe licencie L1A nie je bez ďalšieho dôvodom vzniku, resp. trvania povinného poistenia SZČO, je však predpokladom vzniku, alebo trvania takého poistenia. V tejto súvislosti považuje Veľký senát za potrebné zdôrazniť, že ten istý lekár môže byť povinne poistený ako SZČO podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., či už na základe licencie L1A alebo/aj ako fyzická osoba-držiteľ licencie L1B na základe povolenia na

prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia; súčasne môže byť povinne poistený aj ako zamestnanec, prípadne aj ako iná SZČO uvedená v § 5 písm. a), b), d) až f) zákona č. 461/2003 Z. z.

Osobitný spôsob vzniku, resp. zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia (ďalej aj „povinné poistenie“) samostatne zárobkovo činnnej osoby upravuje ustanovenie § 21 ods. 2 až 4 zákon č. 461/2003 Z. z.

Trvanie a zánik poistenia lekára, ktorý je držiteľom licencie L1A, odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu (licenciu L1B), osobitne upravuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z.

Podľa § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 310/2006 Z. z., účinnom od 01.01.2008 do 31.12.2008, povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. b) a c) dňom zániku týchto oprávnení, a samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. c) odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak od tohto dňa podľa svojho vyhlásenia nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c).

Držiteľovi licencie L1A v zmysle citovaného ustanovenia povinné poistenie môže zaniknúť z troch dôvodov. Prvým dôvodom je príjem v rozhodnom období nižší ako predpokladá ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.

Druhým dôvodom je zánik licencie L1A, kedy povinné poistenie zanikne dňom zániku tejto licencie.

Na zánik povinného poistenia držiteľa licencie L1A z tretieho dôvodu, teda z dôvodu vzniku pracovného pomeru sa vzťahuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b), časť vety za spojovníkom „a“. To znamená, že z dôvodu vzniku pracovného pomeru u poskytovateľa zdravotníckeho zariadenia, v ktorom lekár musí mať licenciu L1B, môže povinné poistenie lekára ako SZČO z titulu držby licencie L1A zaniknúť iba vtedy, ak držiteľ licencie L1A splní svoju povinnosť podľa § 227 ods. 2 písm. a) a § 228 ods. 3 a 7 v spojení s § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. a pobočke Sociálnej poisťovne predloží vyhlásenie, že odo dňa vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c), teda že od uvedeného dňa nevykonáva činnosť na základe licencie L1A (t. j. samostatnú zdravotnícku prax).

Keďže zákon č. 461/2003 Z. z. výslovne vyžaduje podanie „vyhlásenia“ podľa § 21 ods. 4 písm. b), za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať podanie Registračného listu - odhlášky, z obsahu ktorého náležitosti vyhlásenia nevyplývajú.

Na účely § 21 ods. 4 v spojení s § 228 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z. Sociálna poisťovňa vydala a na svojej webovej stránke zverejnila tlačivo „Vyhlásenie samostatne zárobkovo činnnej osoby, že od vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby, na ktorú má oprávnenie podľa osobitného predpisu.“ Z obsahu tohto tlačiva vyplýva, že sa týka samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa § 5 písm. c) zákona, ktorá vyhlasuje, že od vzniku pracovného pomeru, t. j. „od ....“ túto činnosť nevykonáva a že toto vyhlásenie podáva ako súčasť Registračného listu FO - odhlášky z povinného nemocenského poistenia a z povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby z dôvodu zániku týchto poistení.

Povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie držiteľa licencie L1A teda môže zaniknúť tromi spôsobmi:

- podľa § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. dňom 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (ďalej len „príjem z podnikania“) nebol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 9 tohto zákona, alebo

- podľa § 21 ods. 4, časti vety pred písmenom „a“ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom od 01.08.2006 do 31.12.2010 vždy dňom zániku licencie, alebo

- odo dňa vzniku pracovného pomeru s poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak (v súlade s § 227 ods. 2 písm. a) a § 228 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s § 21 ods. 4, časti vety za písmenom „a“ tohto zákona) taký lekár predložil pobočke Sociálnej poisťovne vyhlásenie, že od vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c) tohto zákona.“

44. Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku č. k. 1Vs 3/2019, zo dňa 24. novembra 2020 sa vyjadril aj k otázke povinnosti Sociálnej poisťovne pri rozhodovaní o vzniku alebo

zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia poistenca - lekára skúmať a posudzovať príjmy poistenca - lekára samostatne vo vzťahu k licencií L1A, uviedol, že ...povinnosť Sociálnej poisťovne skúmať pôvod príjmov poistencov - lekárov nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. Naopak, Sociálna poisťovňa v rámci zisťovania podkladov pre rozhodnutie o vzniku alebo zániku povinného poistenia vychádza z oznámenia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky podľa § 233 ods. 6 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z.z., resp. z výpisu z daňového priznania podľa § 228 ods. 1 a 2 tohto zákona. Ak by bolo zámerom zákonodarca, aby Sociálna poisťovňa prešetrovala príjmy poistencov, musel by oprávnenie na takúto činnosť ustanoviť v zákone alebo zabezpečiť povinnosť Finančného riaditeľstva SR predkladať údaje Sociálnej poisťovni v takej kvalite, aby bolo možné na účely sociálneho poistenia príjmy poistencov posudzovať. Pokiaľ teda zákonodarca nevybavil Sociálnu poisťovňu oprávnením na zisťovanie príjmu, potrebným materiálnym a personálnym vybavením, možno dovodiť, že zákonodarca nepredpokladal výkon takejto činnosti Sociálnej poisťovne. Ak teda lekár - držiteľ licencie L1A, prizná v daňovom priznaní príjmy z podnikania vykonávaného podľa osobitných predpisov [§ 6 ods. 1 písm. c/ zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov] vo výške vyššej ako je uvedená v § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., Sociálna poisťovňa nie je povinná skúmať, aká časť z týchto príjmov je čisto z činnosti na základe licencie L1A, ktorá okolnosť je pre posúdenie vzniku alebo zániku poistenia podľa § 21 ods. 1 právne irelevantná. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že aj v prípade, ak príjmy z podnikania vykonávaného podľa osobitných predpisov sú nižšie, ale v súčte s iným príjmom zo samostatnej zárobkovej činnosti, napr. zo živnosti sú v súčte vyššie ako predpokladá ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., poistenie vznikne, resp. trvá naďalej.

45. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, č. k. IV.ÚS 610/2021-22 zo dňa 30.11.2021, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020, konštatoval: .....“Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený ani za arbitrárny, teda taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu zo strany všeobecného súdu je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z ústavnoprávneho hľadiska preto nie je dôvod na spochybnenie záverov napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne zdôvodnené, aj keď s takým zdôvodnením sťažovateľ nesúhlasí a využíva dostupnú inštančnú možnosť tieto závery vo svoj prospech „prebiť“, nie však na podklade využiteľnom pre ústavnú sťažnosť. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je teda ústavne udržateľný.

Ústavný súd opätovne pripomína, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon zveril najvyššiemu súdu (bod 22 odôvodnenia tohto rozhodnutia), a preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (m. m. IV. ÚS 426/2018).

Tu je potrebné osobitne zdôrazniť, že zjednocovanie rozhodovania senátov najvyššieho súdu je (aj) vecou veľkého senátu príslušného kolégia tohto súdu. Po takom vyriešení určitej právnej otázky je určite z hľadiska právnej istoty nežiaduce, ak sa judikatúrny stav opätovne zmení bez zmeny pre rozhodovanie podstatného právneho predpisu. Zároveň však platí, že pokiaľ zákonodarca s postupom zmeny právneho názoru veľkého senátu o tej istej otázke následným rozhodnutím veľkého senátu v inom zložení výslovne počíta, ide o „poistku omylu“ a vyšší stupeň zjednocovacieho procesu na účel aplikačnej optimalizácie (k tomu pozri body 17, 19, 21 a 23 tohto odôvodnenia). Novo rozhodujúci sudcovia najvyššieho súdu nemôžu v predmetnej situácii svoj odlišný právny názor ignorovať a, naopak, postupujú ex officio, pričom taký ich zákonne súladný postup nemôže byť z hľadiska práva na súdnu ochranu neúspešnej strany v konaní v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy úspešne napadnutý ako ústavne nekonformný.

Sťažovateľom avizované (ako možné) neustále preklápanie riešenia dotknutej právnej otázky postupne sa líšiacimi rozhodnutiami veľkého senátu kolégia v inom zložení je eliminované mechanizmom prijímania stanoviska podľa § 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd teda v okolnostiach tejto veci dospel k záveru, že argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, keď vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade len polemizuje s právnymi závermi najvyššieho súdu a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

Uvedené je dostačujúce na to, aby ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.“

46. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je pre súdy záväzné.

47. Vychádzajúc z uvedeného a skutkových zistení, ktoré v danej veci potvrdili, že žalobkyňa aj po vydaní rozhodnutia č. TA/2008/439 zo dňa 10. januára 2008, Trnavského samosprávneho kraja, ktorým žalobkyni ku dňu 29. februára 2008 zrušil povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, bolo nesporné, že bola i naďalej držiteľom licencie číslo: L1A/TT/0337/05 vydanou Slovenskou lekárskou komorou dňa 19. októbra 2005 na výkon samostatnej zdravotníckej praxe a za predchádzajúce obdobie vykazovala príjem, Sociálna poisťovňa v oboch stupňoch rozhodla v súlade so zákonom č. 461/2003Z.z., keď rozhodla tak, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnnej osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 29. februára 2008, ale zaniklo dňa 30. júna 2010, keďže v intenciách vyššie uvedeného názoru veľkého senátu Najvyššieho súdu SR v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR žalobkyňa ako držiteľ licencie L1A mala postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., keď v prípade žalobkyne ako držiteľa licencie L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od jej vôle ako držiteľa tejto licencie, ktorá jej bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že žalobkyňa ako držiteľ tejto licencie L1A uvedenú licenciu nevyužívala, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespochýva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd kasačné námietky žalovanej, ktorými namietala nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. vyhodnotil ako dôvodné, keďže tieto námietky spochybnili vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu. Z uvedených dôvodov kasačný súd podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. rozhodnutie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

49. V ďalšom konaní bude povinnosťou správneho súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovanej v spojení s rozhodnutiami a postupom prvostupňového správneho orgánu a to v súlade s názorom kasačného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí a vo veci opätovne rozhodnúť. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd opätovne o nároku na náhradu trov konania vrátane o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 S.s.p.).

50. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.